

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Familien Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Familien Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-id3d6c2575-35ce-4414-b278-2210d3367b55.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dersom Du skulde slutte Dig til af hvad jeg skrev, hvorledes jeg levede, kunde Du gjerne falde paa at jeg var død og borte, dog denne Tanke tillade Faders Breve ei at opstaae hos Dig. Havde jeg blot skrevet saa hyppigt, som Du har paamindet mig derom, var der dog kommet Noget derud af; men Du har endnu ei sporet nogen Frugt af dine Opmuntringer, og den med dine Opmuntringer forbundne Belønning. De fleste af Faders Breve fra Dig have gjerne endt med en Paamindelse om at skrive til Dig. Du maa i Sandhed besidde en stor Taalmodighed, da Du ei er bleven kjed af at paamine mig. Da du mærkede, at de Opmuntringer til at skrive, der stode i de Fader tilsendte Breve, ei hjalp, besluttede Du, at lade mig erindre om min Pligt gjenem en anden nemlig Oldenburg, som ogsaa bragte mig den Efterretning, at Du hver Postdag ventede et Brev fra mig. Tillige erindrede han mig om, at Fengers Brødre skrev til Fenger. Jeg besluttede da ogsaa, at skrive Dig til om ei for andet saa dog, for at lade dig vide, at jeg var til. Dersom jeg her vilde fremsætte nogle Undskyldninger fordi jeg ei saa længe har skrevet Dig til, vilde jeg spille Dig Din Tid. Thi ordentlige Undskyldninger kunne de aldrig blive. Jeg kunde sige Dig at jeg har været lidt syg; men hvad vilde det bevise, hvad vilde det udvirke ei andet en[d] Fritagelse for at skrive de Dage jeg havde været syg, som ei overskride 5 a 6 i Antal. At jeg ei har havt Tid, kan heller ei udrette mere, da Du kan slutte fra Dig selv, fra den Tid Du gik i Skole, at der altid maa være nogen Tid, hvor jeg ei har noget nødvendigt at bestille. Jeg vil altsaa slet ingen Undskyldninger fremføre; men bede Dig ligefrem om Forladelse, fordi jeg har undladt at opfylde min Pligt.

At Henrichsen har forladt Borgerdydsskolen, og er kommen til Helsingør, Helsingør, er Du vel allerede for lang Tid siden bleven underrettet om. Ved hans Afreise forærede Classen ham en Snuustobakdose, da vi havde erfaret, at [han] ønskede en saadan. For denne Foræring, som just ikke var af de største, lod han os sin Tak bevidne den følgende Dag igjenem Hr: Warncke. Det var den første af Borgerdydsskolens Lærere, der er falden fra i Din Fraværelse. Ludvig Møller har faaet hans Timer i Hebraisk, hans Timer i Latin derimod har Bojesen faaet.

Professoren har i nogen Tid været plaget af et daarligt Been, som skadede ham meget, da han ei selv kunde have Opsigt med Skolens Gang; men maatte overlade samme til Hr Bang. Vi maatte i al den Tid, han ei kunde gaae, indfinde os hos ham, hvor vi bleve hørte i alle vore Lectier, og desuden forsynede med en saadan Mængde latinske Stile, at han tilsidst ei selv kunde finde Rede i dem. Omsider kom han da igjen paa Benene og læste en tidlang med os, da han igjen blev syg i samme Been. Der var nemlig kommet Ild i hans Kakkellovn, og idet han ilede til, for at standse Ilden, kom han til igjen at støde sit Been, som da blev meget værre. Dog fandt han for godt, at læse i 1 B, hvis Dør støder op til hans Værelse, og han altsaa i et Skridt ell to kunde komme ind til os. Han kom da ind af Døren hver Dag med een Tøffel og een Støvle. Dog den Efterretning, at han ved at slukke Ilden i sin Kakkellovn er kommen til Skade, veed jeg blot igjenem hans Karl Peer, som ell er meget paalidelig.

Om Professor Thune har man i den senere Tid flere Gange fortalt, at han var død, dog er det endnu ei gaaet i Opfyldelse. Dog beviser disse Rygter, at han maa være meget syg. Hver Gang et saadant Rygte udbredte sig, vakte det almindelig Bedrøvelse iblandt de unge Mennesker, som ønskede at dimitteres næste Gang, af Frygt for at Ursin skulde komme i hans Sted, hvilket der er al Rimelighed for, og han har Ord for en Chicaneur. De ønske idetmindste heller at have en, der for at faae bestemt Svar paa sit bestemte Spørgsmaal gjendtager det, end en, der ei gjendtager sit Spørgsmaal og fremsætter det ubestemt.

Jeg sagde i det Foregaaende, at Henrichsen var den første Lærer, der forlod Skolen, og deraf kan Du indsee, at der maae være flere, som der ogsaa er. Den anden er nemlig Friedenreich, som er bleven ansat som Inspecteur ved Efterslægtens-Skole i Bentzens Sted, som igjen er bleven Præst; men i et Kald, som ei bringer ham saa meget i Lommen, som hans Embede ved Efterslægten, som giver 800 Daler af sig om Aaret, saavidt jeg veed. I hans Sted ere tre andre Lærere komne til Skolen, nemlig Krøyer, en lille Person der ei er større end jeg (jeg er ei større end jeg var da Du reiste). Desuden Zager og Bergenhammer. Det er vistnok et stort Tab for Skolen, da Friedenreich har de meest udstrakte Kundskaber i Historie og Geographie af alle Lærerne ved Skolen; thi Warncke praler vel af, at Skolen ei kunde bestaae uden ham; men det er nok blot Pralerie, og jeg idet mindste troer, at det snarere er sandt, at Warncke ei kan bestaae uden Skolen. Fader har et Brev til Dig under Arbeide, men Du kjender jo nok Fader og veed nok, hvor lang Tid han behøver for at skrive et Brev, da han kun een ell to Timer om Formiddagen kan skrive. Jeg haaber Du befinder Dig vel. Nicolines Arm kommer sig; men Fingeren som [hun] har knuset, smerter hende meget og vil formodentlig blive langsom. Skriv hende et Brev til, at hun kan have lidt Trøst i sin Modgang. Henrich er rask; men Michael skranter. Fader, Moder, Nicoline, Petrea, C[h]ristian, Ferdinand, MdLund, Niels alle hilse Dig; men selv være Du kjærligst hilset